

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Jarosława Lewickiego

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2022 r.

sprawy **M. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII K 630/20

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w opisie czynu zarzucanego i przypisanego w pkt 1 w ten sposób, że w miejsce błędnie podanego nazwiska pokrzywdzonej jako „E. A.” wpisuje „(...)”.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 619,92 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym kosztów obrony z urzędu, łącznie kwotę 639,92 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 380 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1097/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII K 630/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p align="center">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk:</p> <p>a) poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w tym przesłuchania oskarżonego nie wynika by oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;</p> <p>b) poprzez niedanie przez Sąd I instancji wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się do stawianego zarzutu i podał, że nie miał zamiaru pokrzywdzenia oskarżycielki posiłkowej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła aby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeciwnie, dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie		

materiału dowodowego była rzetelna, szczegółowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w ten sposób weryfikacja dowodów czyniła zadość przepisowi art. 7 kpk i została w pełni zaaprobowana przez organ odwoławczy. Trzeba podkreślić, że w przypadku gdy pierwszoinstancyjna ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc w pełni odpowiada wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 kpk, to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od nadmiernie drobiazgowego uzasadniania wyroku, co sprowadzałoby się do powtarzania prawidłowych argumentów zawartych w pisemnych motywach orzeczenia sądu meriti (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt IV KK 374/20, Legalis nr 2494645).

Rozpatrując zarzut tej kategorii nie można zapominać o tym, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia

środka odwoławczego oparcie się przez jego autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu meriti, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, Legalis nr 2532477). Niezwykle istotne jest również i to, iż dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 kpk nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 46/21, Lex nr 318914).

Mając na względzie powyższe rozważania teoretyczne, Sąd Okręgowy za nieuzasadniony uznał zarzut błędnej oceny dowodów podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego. Skarżący nie wskazał bowiem żadnych konkretnych błędów jakich miałby dopuścić się Sąd Rejonowy dokonując weryfikacji całego zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności. Apelujący twierdził jedynie, że przymiot wiarygodności należało przypisać w całości wyjaśnieniom M. B. oraz ewentualnie tym dowodom, jakie nie pozostawały w sprzeczności z jego zapewnieniami o braku zamiaru wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd w celu doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci należności za zagraniczną wycieczkę zarezerwowaną w biurze podróży prowadzonym przez podsądnego. Skarżący ignorował przy tym fakt, że ta część wyjaśnień

oskarżonego, na którą powoływał się w środku odwoławczym była sprzeczna z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w tej sprawie, zarówno o charakterze osobowym, jak i dokumentowym. Warto jeszcze dodać, że same wyjaśnienia M. B. były wewnętrznie niespójne, gdyż w trakcie kolejnych przesłuchań odmiennie opisywał on określone okoliczności (przykładowo: początkowo utrzymywał, że to on poinformował pokrzywdzoną o trzęsieniu ziemi w Albanii, a w trakcie kolejnego przesłuchania podał, iż to oskarżycielka posiłkowa przekazała mu taką wiadomość, o której on wcześniej nie wiedział). Wszystkie te cechy, którymi charakteryzowały się wyjaśnienia M. B. uniemożliwiały przypisanie znacznej części jego twierdzeń (w tym kluczowej dotyczącej zamiaru towarzyszącego mu przy zawieraniu z pokrzywdzoną umowy oraz pobieraniu drugiej części płatności za wycieczkę) przymiotu wiarygodności. Dlatego też stanowisko Sądu Rejonowego przyjęte przy ocenie dowodu z wyjaśnień oskarżonego zostało uznane przez organ odwoławczy za poprawne.

Gdyby rzeczywiście, jak zapewniał w apelacji obrońca, M. B. nie miał zamiaru wprowadzenia oskarżycielki posiłkowej w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w momencie zawierania z nią umowy udziału w imprezie turystycznej poinformowałby ją o trudnej sytuacji finansowej prowadzonego biura podróży i możliwych problemach z tego wynikających w zrealizowaniu oferowanej wycieczki zagranicznej do Albanii, a nie zatajałby przed nią tych informacji - istotnych dla podjęcia przez pokrzywdzoną

decyzji o skorzystaniu z usług firmy (...). Natomiast oskarżony nie wspomniał E. A. o kłopotach finansowych i zamiarze przeznaczenia pieniędzy pobranych tytułem zaliczki na działalność prowadzonego biura podróży zamiast dokonania ich wpłaty tytułem dokonanej w (...) S.A. rezerwacji wycieczki zagranicznej. Co więcej przy odbieraniu od oskarżycielki posiłkowej drugiej wpłaty w kwocie 6.363,95 zł oskarżony zataił przed nią, że rezerwacja wycieczki została w odniesieniu do pokrzywdzonej anulowana przez jej organizatora z uwagi na brak wpłaty zaliczki oraz to, że od dnia 9 kwietnia 2019 r. firma prowadzona przez podsądnego została zawieszona jako agent (...) S.A. W tak ustalonych okolicznościach Sąd odwoławczy nie ma żadnych wątpliwości, że M. B. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Warto w tym miejscu podać, że wprowadzenie w błąd jako znamię czynności wykonawczej oszustwa polega na doprowadzeniu do rozbieżności między obiektywną rzeczywistością a wyobrażeniem o niej lub jej odbiorem w świadomości pokrzywdzonego. Chodzi o szeroki zakres zachowań kłamliwych jako źródła wprowadzenia w błąd co do okoliczności istotnych, a sposób wprowadzenia w błąd może być rozmaity. Zamierzony cel sprawcy może być osiągnięty przy użyciu słowa, dokumentów lub innych przedmiotów bądź zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 246/18, Lex nr 2683740). Innymi słowy, przepis art. 286 § 1 kk nie wymaga ustalenia

podejmowania przez sprawcę szczególnych, spektakularnych czynności. Wystarczające jest bowiem ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt I DI 24/21, Lex nr 3219833). Klarownym jest dla Sądu Okręgowego, podobnie jak dla Sądu niższej instancji, że omawiane znamię przestępstwa oszustwa zostało przez oskarżonego wyczerpane. Nie ma przy tym żadnego znaczenia podnoszony w apelacji argument szeroko stosowanej w niewielkich biurach podróży praktyki opłacania z zaliczek pobranych od klientów wcześniejszych wycieczek innych osób. Nawet jeżeli rzeczywiście taki proceder ma miejsce, nie oznacza że jest on zgodny z prawem i w żadnym przypadku nie wyłącza to odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn zabroniony. W kontrolowanej sprawie oskarżony pobierając pieniądze od pokrzywdzonej nie miał żadnych realnych perspektyw na uzyskanie środków dla pokrycia wpłat za zamówioną przez nią wycieczkę. Uzależnianie zaś realizacji umowy od zdarzeń przyszłych i bardzo w tym przypadku niepewnych w żadnym razie nie pozbawiało jego działań zawinienia. Podobnie irrelevantne było wskazania oskarżonego, iż w okresie od listopada 2018 r. do lipca 2019 r. kilkunastu klientów wyjechało z jego biura podróży na wakacje. Co oznaczało tylko tyle, że biuro świadczyło usługi w branży turystycznej. Należało zaś mieć na względzie, że niniejsza sprawa dotyczyła popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę E. A. i nawet

<p>jeżeli w tożsamym okresie jak objęty skargą prokuratorską rzeczywiście inni klienci podsądnego wyjechali na wykupione wczasy to nie wyklucza to tego, że akurat w stosunku do pokrzywdzonej M. B. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk, co kategorycznie wynikało ze zgromadzonych w tym postępowaniu dowodów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami uregulowanymi w art. 7 kpk. Pozwoliła ona na niewątpliwie ustalenie, że M. B. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Sąd Okręgowy nie stwierdził powodów dla dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia w sposób oczekiwany przez apelującego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że rozporządzenie mieniem w ramach przypisanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>czynu z art. 286 § 1 kk było wywołane wprowadzeniem w błąd oskarżycielki posiłkowej przez oskarżonego, w sytuacji gdy z ustaleń Sądu nie wynika ponad wszelką wątpliwość czy oskarżycielki posiłkowa dysponująca w dacie rozporządzenia mieniem możliwością podjęcia decyzji nie obciążonej błędem nie zdecydowałaby się na wykupienie wycieczki.</p>	# niezasadny
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Oceniając zasadność zarzutu z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych należy koniecznie pamiętać o tym, iż istota tego rodzaju zarzutu nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownej tezie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść, iż oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, bez wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKA 487/18, Legalis nr 2438327). Mając powyższe na względzie zgłoszony zarzut oceniono jako chybiony, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego, w części zasługującej na wiarę, jednoznacznie wynikało,</p>		

iż dokonanie przez pokrzywdzoną niekorzystnego rozporządzenia mieniem było następstwem wprowadzenia jej w błąd przez oskarżonego co do sytuacji finansowej firmy (...) s.c. w P., zamiaru oraz możliwości wywiązania się z zawartej umowy. Pokrzywdzona na jednej z rozpraw (rozprawa z dnia 14 czerwca 2021 r., k. 286) zeznała, że gdyby wiedziała o problemach finansowych biura prowadzonego przez M. B. to na pewno nie wykupiłaby wycieczki w tym miejscu. W świetle powyższego jako całkowicie niezasadne jawią się sugestie zawarte w apelacji, że nie można wykluczyć zawarcia przez E. A. umowy nawet w sytuacji kiedy wiedziałaby ona o okolicznościach, jakie podsądny przed nią zataił przy podpisywaniu umowy udziału w imprezie turystycznej. Na pewno nie świadczy o tym pozytywna reakcja oskarżycielki posiłkowej na propozycję oskarżonego znalezienia dla niej innej wycieczki zagranicznej w miejsce wyjazdu do Albanii. W czasie kiedy pokrzywdzona wyraziła wstępną aprobatę tego pomysłu wiedziała już, że nie będzie miała możliwości wyjazdu na wykupione wczasy (taką informację uzyskała ona od podsądnego) i niczym zaskakującym nie jest chęć skorzystania z innego alternatywnego wyjazdu aby wykorzystać wpłacone pieniądze i czas zarezerwowany na podróż. Nie oznacza to jednak wcale, jak bezpodstawnie przyjął obrońca, że pokrzywdzona od początku nie była zainteresowana tylko i wyłącznie tą konkretną ofertą wyjazdu zagranicznego, na którą zawarła umowę i dopuszczała możliwość wyjazdu na inną wycieczkę. Ostatecznie oskarżycielka posiłkowa w ogóle nie wyjechała za granicę w czasie kiedy miała lecieć do Albanii,

<p>gdyż wszystkie alternatywne oferty proponowane przez M. B. wiązały się z koniecznością dopłaty, na którą pokrzywdzona nie wyraziła zgody. Oskarżony nie przedstawił też żadnych podstaw finansowych dla realizacji takiej propozycji, a zważywszy na dokonane przez Sąd Rejonowy skrupulatne ustalenia co do złej sytuacji finansowej firmy (...) s.c. w inkryminowanym okresie czasu, było to nierealne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy (w tym również co do zamiaru towarzyszącego podsądnemu przy zawieraniu umowy z oskarżycielką posiłkową oraz pobieraniu od niej drugiej wpłaty) były prawidłowe i w całości opierały się o wiarygodny materiał dowodowy. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadzały się jedynie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3-3.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 627 kk w zw. z art. 78 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie i nie zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych ze względu na jego sytuację majątkową, podczas gdy istniały ku temu odpowiednie przesłanki.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Najpierw należało zwrócić uwagę na to, że obrońca oskarżonego w sposób nieprawidłowy zakwalifikował podniesiony zarzut jako obraza prawa materialnego. Zasady obciążania stron procesu kosztami sądowymi przewidziane są w przepisach kodeksu postępowania karnego, a nie kodeksu karnego. Ewidentnie więc apelujący powołał się na inną ustawę aniżeli ta stanowiąca w rzeczywistości podstawę obciążenia podsądnego kosztami procesu. Należy jeszcze dodać, że z przepisu art. 624 § 1 kpk wynika, że sąd może zwolnić od zapłaty kosztów sądowych, a więc zwolnienie to nie następuje obligatoryjnie, a fakultatywnie na podstawie swobodnej oceny orzekającego sądu. Tym samym nie jest prawidłowe stawianie w przypadku podważania zasadności obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi zarzutu w ramach obrazy prawa materialnego z art. 438 pkt 1 czy pkt 1a kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa 133/19, Lex nr 2704197).</p> <p>Przechodząc do merytorycznego rozpoznania zarzutu apelacyjnego Sąd Okręgowy miał na względzie to, że z przepisu art. 627</p>		

kpk wynika zasada obciążania osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa 92/19, Lex nr 2718331). Zdaniem organu odwoławczego, Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że nie zostały spełnione ustawowe przesłanki zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych powstałych na skutek prowadzonej przeciwko niemu sprawy karnej. M. B. jest osobą zdrową i wykształconą, nie mającą nikogo na swoim utrzymaniu. Nie stwierdza się żadnych przeciwwskazań aby podjął on pracę zarobkową. Brak jest przeszkód (w tym z racji wieku) by znalazł zatrudnienie w celu uzyskania środków finansowych niezbędnych na pokrycie kosztów sądowych. Nadmienić należy, że oskarżony sam oświadczył, iż podejmuje pewne prace dorywcze, z których dochód (w nieustalonej dokładnie wysokości) pozwolił mu na zwrot pokrzywdzonej całej kwoty pobranej od niej na poczet wycieczki zagranicznej. Nic nie stoi więc na przeszkodzie by podsądny uiścił obciążające go koszty sądowe i nie będzie się to zdaniem Sądu Okręgowego wiązało dla niego z nadmierną uciążliwością. Gdyby jednak podsądny miał kłopoty z jednorazowym uregulowaniem tych kosztów może zwrócić się do sądu o rozłożenie tej należności na raty.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez zwolnienie oskarżonego

zasadny

od ponoszenia kosztów sądowych w całości.	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w stosunku do M. B. nie zostały spełnione przesłanki z art. 624 § 1 kpk przemawiające za odstępniem od zasady obciążania osoby skazanej kosztami sądowymi.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji	

ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1.	<p>Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w opisie czynu zarzucanego i przypisanego w pkt 1 w ten sposób, że w miejsce błędnie podanego nazwiska pokrzywdzonej jako „E. A.: wpisano (...).</p> <p>Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu, że Sąd Rejonowy w opisie czynu zarzucanego i przypisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku podał błędne nazwisko pokrzywdzonej. Dostrzeżona omyłka pisarska wymagała sprostowania, którego dokonał organ odwoławczy w pkt 1 swojego wyroku.</p>
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. M. S. - wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten potrzymał on na rozprawie apelacyjnej. Przytoczone</p>

	<p>wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 639,92 zł, na którą składało się wynagrodzenie dla adwokata z urzędu oraz ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 380 zł. Z przyczyn wskazanych w pkt 3.3. brak było podstaw uzasadniających zastosowanie art. 624 § 1 kpk i zwolnienie oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem II instancji.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak